

[Gudme.]

førstebehandlingen af lovforslaget i 1. samling. Denne tydning af fuglenes sprog har altså betydet, at man nu har været så fornuftig at udtage bestemmelserne om, at domsmænds medvirken i færdselssager skal bortfalde. Man siger så, at det skal vi se nærmere på, når vi senere ser et forslag til færdselsloven, og så må vi trøste os med, at vi mødes ved denne den næste korsvej; så må vi se, hvordan det går ved dette møde.

I øvrigt er det altså, når færdselsloven går ud, en uændret genfremsættelse, og der er så kun et lille mysterium tilbage, som vi måske enten får opklaret i dag eller under en hurtig udvalgsbehandling. Det er, om ministeren af fuldt hjerte går ind for lovforslagets § 1, nr. 2, hvorefter også funktionærsager uden hensyn til beløbsbegrænsning skal overføres til underretten. Jeg har en fornemmelse af — hr. Risgaard Knudsens tilstedeværelse her på første række gør, at jeg ikke tør sige, hvor jeg har fornemmelsen fra — at det vistnok var sådan, at socialdemokratiet i virkeligheden ikke ønskede denne ændring, men ønskede, at man fortsat skulle have landsretsbehandling, når man kom over 30.000 kr. i funktionærsager, men det må vi have opklaret enten i dag eller under udvalgsbehandlingen.

I øvrigt er der, siger man, tale om, at retsplejelovforslaget genfremsættes uændret. Det er ikke helt rigtigt, kun næsten rigtigt. For forholdet er det, at der i det lovforslag, som den 24. januar 1975 blev fremsat af justitsminister Nathalie Lind og nu opretholdes af justitsminister Orla Møller, er en tilføjelse i § 2, stk. 2, som ikke fandtes i det lovforslag, som minister Nathalie Lind fremsatte den 24. oktober 1974. Jeg vil gerne gøre opmærksom på den, fordi jeg tror, der er noget af et problem i den. Det hedder i den nye tilføjelse:

„Forberedes en landsretssag ved underret, får loven virkning med hensyn til sager, som ved lovens ikrafttræden ikke er henvist til landsretten. Sagerne forberedes dog efter de regler, der gælder for forberedelse af landsretssager.“

Det vil altså sige, at en række sager, der er iværksat som landsretssager med forventning om, at de senere skulle domsforhandles ved landsretten, hvis de ikke når at være

henvist inden den 1. april 1975, der nu foreslås at blive den nye ikrafttrædelsesdag, bliver hængende ved underretten. Jeg tror, der er grund til at sætte et spørgsmålstegn ved, om det er en lykkelig ordning. Jeg tror, mange mennesker, der har indstillet sig på, at deres sag var en landsretssag, også vil kræve, at dette kan gå videre, og at det ikke bør være afhængigt af, om man ved en hurtigere eller langsommere behandling under forberedelsen når at komme til henvisningsstadiet før eller efter den 1. april 1975. Jeg vil i den forbindelse i særlig grad gøre opmærksom på det problem, der består i, at en prøvekandidat har ønsket at få en velegnet sag domsforhandlet ved landsretten; han har den under forberedelse for øjeblikket, men han når ikke — f. eks. fordi et bevis svigter — at få den henvist inden 1. april, og så ligger denne prøvesag altså på gulvet. Derfor tror jeg, vi i udvalget bliver nødt til at drøfte, om denne tilføjelse, der altså ikke er ensbetydende med, at lovforslaget er helt identisk med det gamle, alligevel ikke bør udgå eller modereres, sådan at vi får en eller anden fakultativ ordning for disse sager, der verserer, men ikke er henvist inden 1. april.

Må jeg så, lige inden taletiden udløber, tilføje, at når vi kommer til at drøfte det, tror jeg, det er rigtigt, at vi med det samme også får en ordning eller i hvert fald en drøftelse og forhåbentlig også en ordning med hensyn til prøvesager i al almindelighed. Denne meget drastiske forhøjelse fra 10.000 kr. til 30.000 kr. af landsretsgrænsen, som vi tiltræder, medfører, at det vil blive vanskeligt for advokater, der ønsker at få møderet for landsretten, at få det nødvendige antal prøvesager. I stedet for at vi skal reparere på det bagefter, som vi talte om under udvalgsbehandlingen i efteråret, var det måske rigtigt, om vi med det samme kunne blive klar over, hvordan vi løser problemet, således at den regel, vi får brug for, kommer ind i loven nu med det samme. Dermed skal jeg i øvrigt anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Hagen Hagensen (KF):

Ved genfremsættelsen af dette lovforslag kan jeg stort set henholde mig til de bemærkninger, der blev gjort af mit partis ordfører ved den sidste førstebehandling.